

35360 VII, B. g. 30 1/2 1906

Cudodelna Svetinja

Zoe še ni spolnila osmega leta, pa je zgubila mater. Znala je pa že prenašati bridko zgubo. In zdelo se ji je, kakor da hoče odslej biti presveta Devica sama njena mati.

V dvanajstem letu je prejela v domači cerkvi prvo sveto obhajilo s čistim in z ljubezni gorečim srcem. In od takrat je samo le to hrepenela, da bi ugajala Onemu, ki se ji je prvikrat podaril.

Ko je starejša sestra stopila v družbo usmiljenih sester, je morala Zoe prevzeti gospodinjstvo. Jedno deklo je imela za pomočnico. Pa sti odpravljale v kuhinji, nosile delavcem na polju jed in se nisti ustrašile nobenega dela.

Zlasti rada je imela Katarina golobe, katerih je bilo pri hiši vedno sedem do osem sto. Skerbela je za nje tako lepo in ljubeznivo, da so jo vsi poznali in so k nji prileteli, kakor hitro se je približala golobnjaku. Kakor je dejala njena sestra: bil je to lep prizor: nedolžnost je vabila k sebi golobe, kateri so njena podoba.

Pa Zoe je znala z nedolžnostjo združevati tudi pokoro. Že v zgodnji mladosti se je postila vsak petek in vsako soboto. V župnijski cerkvi so jo zmiraj videli

zbrano in pobožno klečati na tleh celo po zimi.

Pri svojem težavnem delu pa ni pozabila svojega pravega poklica. Imela je dosti snubačev, pa je vsakemu odgovorila, da se je zaročila že zdavna z Jezusom Zveličarjem in hoče imeti samo Njega za ženina.

Nekoč je imela sanje, ki so prav jasno kazale na njen prihodnji stan. Mislila je, da je v vaški cerkvi v kapeli, posvečeni dušam v vicah. Pa se je prikazal sivolas častitljiv duhoven v kapeli in je oblekel mašna oblačila in maševal. Ona je bila pri sveti maši in je zavzeta gledala neznanega duhovna. Koncem maše ji je mignil duhovnik, naj pride bližje. Zoe se je pa prestrašena umikala nazaj; oči je pa imela nepremično vanj vprte. Ko je prišla iz cerkve, se je napotila v neko hišo v vasi obiskat nekega bolnika. Zopet je stal pred njo oni starček duhoven in ji je rekel: „Moja hči, prav je, da obiskuješ bolnike. Zdaj bežiš pred menoj, pa enkrat se boš štela še srečno, da smeš priti k meni. Bog ima posebne namene s teboj, ne pozabi tega.“ Vsa še v strahu je šla deklica svojo pot naprej. Zdelo se ji je, kakor da se ne

dotikajo več njene noge tal. In ko je prišla domov, se je vzbudila in spoznala, da so bile to sanje. —

Takrat je bila stara prav osemnajst let in ni znala ne brati ne pisati. Ker je sprevidela, da bi jo to zadrževalo, če bi hotela stopiti v kako duhovsko društvo, je prosila svojega očeta dovoljenja, da bi smela iti k sorodnici, ki je bila učiteljica v nekem zavodu v Châtillon-sur-Sein, da bi se tam malo izučila. Nerač jo je pustil oče, ker se je bal, da je ne bi za zmiraj zgubil.

Prikazen, ki jo je videla v sanjah, ji je bila zmiraj pred očmi. In enkrat je pravila o nji župniku v Châtillon-u. Ta ji je odgovoril: „Jaz mislim, moje dete, da je bil ta starček sveti Vincencij in te kliče, da bi postala usmiljena sestra.“

Ko jo je njena sorodnica nekega dne peljala k usmiljenim sestram v Châtillonu in štiri stopile v sobo, je zagledala v svoje veliko začudenje natanko podobo onega duhovna, ki ji je bil takrat rekel v sanjah: „Moja hči, ti bežiš pred menoj, pa enkrat se boš štela še srečno, da smeš priti k meni. Bog ima posebne namene s teboj, ne pozabi tega.“ Precej je vprašala, čegava je le-ta podoba, in

ko je zvedela, da je sveti Vincencij, se ji vse zjasni, in spozna, da mora ta biti njen oče.

Le malo časa še je ostala pri svoji sorodnici. Vender se ji je še le v začetku leta 1830 posrečilo, da je pregovorila svojega očeta, da jo je pustil k usmiljenkam v Châtillonu.

Kako srečna je bila Zoe Labouré, ko je po težavnih, dve leti skoraj trajajočih poskušnjah dne 17. mal. travna 1830 priveslala v zaželjeno zavetišče semenišča, v novicijat usmiljenih sester!

Prikaže se ji srce sv. Vincencija Pavljanskega.

Sestra Labouré je bila presrečna, ko je vse dosegla, kar je želela, in je mogla moliti in se popolnoma posvetiti Božji službi.

Tri dni pred, predno so svečano prenesli ostanke sv. Vincencija Pavljanskega v kapelo sv. Lazarja, se je mlada sestra zamaknila. Gospod Bog, ki je bil poklical nekoč svetega Vincencija od čede njegovega očeta in ga je naredil za orodje svoje roke, je hotel sedaj tudi ubožni deklici razodeti skrivnosti svojega usmi-

ljenja. Poslušajmo iz njenih ust priprosto pripovedovanje :

„Sredo pred, predno so prenesli ostanke svetega Vincencija, sem prišla v materinsko hišo. Vsa sem bila vesela, da bom smela biti pri tej veliki slavnosti. Zdelo se mi je, kakor da ne bi bila več na zemlji. Prosila sem svetega Vincencija milosti, ki so meni potrebne, za obe družini in za vso Francosko, zakaj zdelo se mi je, da jih Francoska močno potrebuje. In slednjič sem prosila svetega Vincencija, naj me uči, kaj naj prosim, pa tudi milosti, da bi storila le - to z živo vero.“

Ko je sestra Labouré še vsa zatopljena v misli na svojega blaženega očeta in ustanovitelja prišla domov in bila zopet v kapeli materinske hiše v Rue du Bac (izgov.: Rū dū Bak), je imela prikazen, katero tako le popisuje :

„Bila sem tako srečna, da sem zagledala srce svetega Vincencija nad majhno skrinjico, v kateri je shranjen del njegovih svetinj. Tri dni zaporedoma se mi je prikazalo in sicer na različen način. Prvič belo poltne barve, in to je pomenjalo mir, pokoj, nedolžnost in slogo.“

„Potlej sem je videla žareče, kot podobo svete ljubezni, ki se bode užgala v srcih. In zdelo se mi je, kakor da se bo ljubezen obnovila in se razširila po celem svetu.“

„In nazadnje se mi je prikazalo čisto temno-rudeče, kar je užalilo moje srce in mi zbuvalo strah, ki sem ga le s težavo premagala. Nisem vedela niti zakaj, niti kako se ta žalost tiče spremembe vlade.“

V resnici je imela sestra Labouré takrat razodetja gledé politiških dogodkov.

Neki notranji glas ji je rekel: „Srce svetega Vincencija je zelo žalostno zaradi velikih nadlog, ki bodo prišle nad Francosko.“ Zadnji dan osmine je zagledala isto srce v svetlo-rudeči barvi, in notranji glas ji je rekel: „Srce svetega Vincencija je nekoliko potolaženo, ker je dobilo po priprošnji Marijini od Boga obljubo, da njegovi dve družbi v teh nadlogah ne bodeta uničeni, in da se ju hoče Bog poslužiti, da bo po njih oživil vero.“

Da bi si umirila vest, je govorila sestra Labouré o tem razodetju z gospodom Aladelom, svojim spovednikom. Bil je

zelo pobožen duhoven, pravi sin svetega Vincencija Pavljanskega, razsoden, zelo izkušen in moder mož. Opominjal jo je, naj na to več ne misli. Sestra Labouré si je prizadevala, da bi bila pokorna in se po zunanjem ni v ničemur razločevala od svojih sosester.

Ves čas svojega bivanja v semenišču je uživala ta ponižna duša neprikrito gledanje Onega, kateri se prikriva našim čutom v zakramentu ljubezni, „razven takrat,“ tako pravi sama, „kedar sem dvomila; tačas nisem nič več videla, ker sem hotela skrivnosti priti do dna in sem se bala prevare ali zmote.“

Gospod Aladel se je polagoma prepričal, da Duh Božji deluje v tej mladi sestri. In ker je že s svojimi očmi videl, da se je spolnilo mnogo rečij, ktere mu je bila napovedala, je veroval tudi njenim drugim še bolj čudovitim pripovedim. Te hočemo tukaj navesti.

Preblažena Devica se prikaže prvičkrat.

Sestra Labouré, ki je bila vredna spoznana, da je imela že več nebeških prikaznij, je želela v svoji otroški preprostosti goreče, da bi videla preblaženo Devico. Da bi dosegla to milost, se je

obrnila do svojega svetega angelja variha, do svetega Vincencija, celo do preblazene Device same.

Dne 18. mal. srpana, na predvečer praznika svetega Vincencija Pavljanskega je imela voditeljica semenišča nauk o češčenju svetnikov in preblazene Device. To je hrepenenje sestre Labouré le še povečalo. V svoje misli vtopljenja leže mlada sestra k pokoju in še enkrat priporoči svoje hrepenenje svetemu Vincenciju, trdno zaupajoča, da bode uslišana.

Proti poldvanajsti uri po noči sliši trikrat zaporedoma razločno klicati svoje ime: Sestra Labouré! Vzbudi se iz spanja pa odstre nekoliko zaveso na oni strani, od koder je prihajal glas. Kaj zagleda? Dete čisto izredne lepote, staro štiri do pet let, in od njegovih zlatih las kakor tudi od njegove postave so izhajali tako svetli žarki, da so razsvetljevali ves prostor.

„Pojdi,“ reče ji s sladkim glasom, „pojdi v kapelico, preblazena Devica te čaka tam.“ — Ali, tako misli sestra Labouré, ki je ležala v veliki spalnici, slišale me bodo, in jaz bom izdana. — „Nič se ne boj,“ odgovori dete, ki je uganilo njene misli; „pol dvanajstih je, vse spi, in jaz te hočem spremljati.“

Po teh besedah se sestra Labouré ne more dalje ustavljati ljubeznivemu vodniku. Naglo se obleče in gre za otrokom, ki je šel vedno ob njeni levi strani in je daleč na okrog razširjal žarke; tudi so bile v veliko njeno začudenje prižgane vse luči. Njeno čudenje se še poveča, ko vidi, da so se vrata v kapeli sama odprla, ko se jih je otrok dotaknil s koncem prsta, in da je tudi v kapeli našla prižgane vse sveče, kar jo je, kakor poroča, spominjalo na polnočnice. Sedaj jo je peljalo dete do obhajilne ograje. Ona je tam pokleknila, njen nebeški vodnik je pa stopil v svetišče in postal tam na levi strani.

Ti trenutki, ko je morala tako čakati, so se zdeli naši sestri strašno dolgi. Končno proti polnoči jo opozori otrok in pravi: „Tu je preblažena Devica, tu je ...“ V istem trenutku sliši čisto različno od desne strani oltarja lahek šum, enak šumenju svilnate obleke. In kmalu nato sede gospa prečudne lepote v svetišču na levi strani na stol, kamor navadno seda prečastiti ravnatelj družbe. Stol, postava, obleka in sicer rumenobelo krilo in moder pajčolan, vse to je spominjalo na neko vpodobljenje sv. Ane,

kakoršna je bila na neki sliki blizu tam. Vendar pa ni bil isti obraz. Sestra Labouré je torej nekaj časa še ostala na mestu kleče, omahujoča in še vedno v dvomu.

Kar izpregovori otrok naenkrat v moškem glasu in vpraša sestro glasno in resno, ali ni morebiti kraljici nebes dano na izvoljo, da se umrljivemu bitju prikaže v kateri koli hoče podobi.

Takoj jo mine vsa negotovost. Sedaj sluša le še željo svojega srca in pade preblaženi Devici k nogam in zaupljivo položi svoje roke na njena kolena, kakor bi bila storila pri svoji lastni materi.

„V tem trenutku,“ tako pripoveduje, „začutim najslajše čustvo, kakor ga še nisem imela v življenju in ki ga nikakor ne morem popisati. Preblažena Devica mi začne razlagati, kako se moram vesti v svojem življenju, in kazoča s svojo levico na oltar me opozori, naj tam pokleknem in odprem svoje srce, in dostavila je, tam bodem zadobila vso potrebno tolažbo.“

„Nato je nadaljevala: „Moje dete, hočem ti dati naročilo; ti boš vsled tega imela sicer mnogo pretrpeti, vendar bodeš vse lahko premagala,

če pomisliš, da je to v čast najdobrotljivejšega Boga. Nasprotovali ti bodo; ali milost Božja bo s teboj, ne boj se; vse povej, kar se v tebi godi preprosto in zaupno. Nekake reči bodeš gledala, v svojih premišljevanjih prejemala posebna razsvetljenja; o tem dajaj odgovor onemu, ki ima voditi tvojo dušo.“

„Potem sem prosila preblaženo Devico, naj mi razloži reči, ki so mi že bile pokazane. Odgovorila mi je: „Moje dete, časi so zelo hudi; velika nesreča bo zadela Francosko; kralj bo s prestola pahnjen, in ves svet bodo stiskale vsakovrstne naloge. (Preblažena Devica je pri teh besedah bila videti silno otožna.) Pa le prihajaj k stopnjicam tega oltarja; od todi se bodo razlivale milosti nad vsemi . . . , nad vsemi onimi, velikimi in malimi, ki jih prosijo.

„Prišel bo trenutek, ko bodo menili, da je vse zgubljeno, takrat bodem jaz pri vas, zaupajte; takrat bodete spoznali moj prihod, varstvo Boga in svetega Vincencija nad obema družbama. (Namreč družbo duhovnikov - misijonarjev in usmiljenih

sester.) Le zaupajte in ne zgubite srčnosti; jaz hočem biti z vami.“

„V drugih družbah bodo padle žrtve. (Pri teh besedah so preblaženi Devici stopile solze v oči.) V duhovništvu pariškem bodo padle žrtve. Preč. nadškof bo umrl. (Tu so jo iznova polile solze.) Moj otrok, križ bo zaničevan, vržen ob tla, in stran našega Gospoda bode iznova prebodena. Ceste bodo s krvjo polite, in ves svet bo z žalostjo navdan.“ (Sedaj preblažena Devica ni mogla dalje govoriti, velika žalost se je izražala na njenem obrazu.) Pri teh besedah je prišlo sestri Labouré na misel: „Kedaj se bo vse to godilo?“ In notranje razsvetljenje ji je dalo natanko spoznati število štiridesetih let in je kazalo s tem na žalostne dogodke leta 1870. in 1871.

Nato ji je preblažena Devica ukazala, naj pove svojemu dušnemu voditelju več določb, ki se tičejo družbe usmiljenih sester, in naj mu naznani, da bo neki dan dobil oblast, ki ga bo vspobila, da bo mogel izvesti naročilo. Potem je še enkrat ponovila:

„Velike bridkosti bodo prišle, in nevarnost bo velika; pa nič se ne bojte; varstvo Božje vodi tukaj vedno na poseben način, in sveti Vincencij bo čul nad vami. (Še zmirom je bila preblažena Devica videti žalostna.) Jaz sama hočem z vami biti; moje oko je vedno obrnjeno na vas, in jaz vam bom skazala mnogo milostij.“ Sestra pristavlja temu poročilu: „Te milosti bodo podeljene posebno onim, kateri jih prosijo; ali moliti se mora . . . mnogo moliti . . .“

„Ne morem povedati,“ nadaljuje, „koliko časa sem ostala pri preblaženi Devici; vse, kar vem, je to, da je zginila kakor mimogredoča senca, ko je že dolgo časa govorila z menoj.“

Ko je sestra Labouré vstala, je videla otroka še na istem mestu, kjer ga je bila zapustila, ko se je približala preblaženi Devici. Nagovoril jo je: „Ni je več.“ In zopet je stopil na njeno levo stran in jo je vedel na isti način, kakor jo je sem privedel, zopet nazaj; na vse strani je razširjal nebeško svitlobo.

„Jaz menim,“ tako nadaljuje sestra, „da je bil ta otrok moj angelj varih, ker sem ga bila iskreno prosila, naj mi do-

seže milost, da vidim preblaženo Devico ... Ko se povrnem k svoji postelji, slišim uro biti dve, in potem nisem več zaspala.“

Preblažena Devica se prikaže drugič.

Kar smo dosedaj povedali, je bilo samo del naloge sestre Labouré, ali bolje, priprava za ukaz, ki naj bi ji bil pozneje dan kot zastava prisrčne ljubezni Marije Brezmadežne do vseh ljudij.

Proti koncu listopada istega leta 1830. je razodela sestra Labouré gospodu Aladelu, svojemu dušnemu voditelju, novo prikazen. Sedaj ni bila prikazen žalostne matere, ki se joče, ko misli na nesrečo pretečo svojim otrokom in toči vsled žrtev iz vrste svojih izvoljenih služabnikov; marveč je, dejal bi, mavrica, ki se prikaže na nebu še vedno pokritem s črnimi oblaki; je zvezda, ki sveti na viharnem morju, da brodnikom zopet vzbudi zaupanje: to je deviška Kraljica, ki pride, da obljubi blagoslov, blagor in mir.

Sestra Labouré pripoveduje to prikazen z naslednjimi besedami:

„Dne 27. listopada, v soboto pred prvo adventno nedeljo sem okoli poli šestih zvečer premišljevala v cerkvi. Bilo je vse popolnoma tiho. Tu se mi je zdelo, da čujem od desne strani svetišča kakor šumenje svilnate obleke. Pogledam in vidim preblazeno Devico zraven podobe svetega Jožefa. Bila je srednje velikosti in tolike lepote, da bi je nikakor ne mogla popisati. Tako je stala, oblečena z belo, rudeče bliščečo obleko takozvane „deviške“ oblike, to je: obleka je bila na vratu celoma speta in je imela gladke rokave. Glavo ji je pokrival bel pajčolan, ki je po obeh straneh segal dol do nog. Na razčesanih laseh je imela nekak šapelj, kateri je imel malo kronico in se je tesno prilegal na lase. Obraz je bil malo prikrit, noge so počivale na zemeljskem oblu; vsaj videla sem je samo polovico. Njene do pasu vzdignjene roke so držale z veliko lahkoto še drugo zemeljsko oblo (podobo celega sveta). Povzdignila je oči k nebesom, in ko je zemeljsko oblo Gospodu Bogu, rekla bi, darovala, je žarelo njeno lice vedno bolj.

„Hipoma so se prikazali na njenih prstih dragoceni z bliščečimi dragimi

kameni vdelani prstani;*) od teh so izhajali na vse strani svetli žarki, in to jo je obdajalo s tako svetlo lučjo, da se niti noge niti obleka ni več videla. Dragi kameni so bili različne velikosti, in žarki od njih izhajajoči so se svetili sedaj bolj sedaj manj.

„Ne morem povedati, kaj sem tu vse občutila, niti, kaj sem vse zvedela v tem kratkem času.“

„Ko sem utopljena gledala preblazeno Devico, je obrnila svoje oči na me, in notranji glas mi je rekel: „To zemeljsko oblo, ki je vidiš, predstavlja celi svet in tudi vsako posamezno osebo posebej.“

Tu ne morem več dopovedati, kaj sem čutila, gledajoča te tako lepe in bleščeče žarke. Preblazena Devica pa je rekla: „To je podoba milostij, ki jih izlijem nad onimi, kateri me prosijo“; in mi je s tem naznanila, kako darežljiva je proti onim dušam, ki se do nje obračajo... Koliko milostij

*) Od teh prstanov so se nahajali po trije na vsakem prstu, večji na sredi in manjši na kraju; in vsak prstan je imel vdelane drage kamene primerne velikosti, večji kameni so dajali daljše in lepše žarke, drugi pa manjše.

podeli vsem, kateri jo prosijo!... V tem trenutku se nisem več zavedala; bila sem vsa prešinjena radosti... Nato se je napravil okrog preblazene Device kakor podolgovat okvir, na katerem so bile besede z zlatimi črkami: „O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki pribežimo k Tebi.“

„Potem sem začula glas, ki mi je rekel: „Daj, daj po tem vzorcu kovati svetinjo; vsi, ki jo nosijo blagoslovljeno, bodo prejeli velike milosti, posebno, če jo nosijo na vratu; za one, kateri zaupajo, bodo te milosti preobilne.“

„V istem trenutku,“ tako pravi sestra nadalje, „se mi je zdelo, kakor da se podoba obrača.“ Potem je videla na zadnji strani črko **M**, iznad katere se je vzdigoval križ, stoječ na prečniku, in pod tem imenom Marijinim obe najsvetejši srci Jezusa in Marije, prvo obdano s trnjevo krono, drugo prebodeno z mečem.

Poročila sestre Labouré ne omenjajo nič o dvanajsterih zvezdah, ki so krog imena Marijinega in obeh najsvetejših src. Vendar pa so se vedno vporabljale na zadnji strani svetinje. Izvestno je, da

je te posameznosti o času prikazni naznanila sestra sama. —

Druge opombe, ki jih je še zapisala sestra Labouré, dopolnjujejo ta poročila. Povedo, da od nekaterih onih dragih kamenov niso izhajali žarki; in ko je čudeča se vsled tega vprašala po vzroku, ji je bilo rečeno: „Ti kameni, ki ostajajo brez leska, so podobe onih milostij, za ktere ljudje ne prosijo Marije.“

Preblažena Devica se prikaže tretjič.

Gospod Aladel je sprejel poročila svoje izpovedenke malomarno, da, smemo reči, strogo in jej je celo prepovedal, da jim ne sme vrjeti. Sestra Labouré je poznala dobro čednost pokorščine, kakor spričuje njen dušni vodnik sam; ali pokorščina vendar le ni mogla izpodriniti iz njenega srca sladkega spomina na reči, ki jih je gledala. Vsa njena sreča je bila, da se je v duhu vrgla k nogam Marijinim; Marija je bila vedno predmet njenih mislij. In ni je več zapustilo prepričanje, da bode še enkrat uživala srečo, da bode še videla Marijo.

Meseca grudna je v resnici imela zopet novo prikazen, ktera je bila popolnoma slična oni z dne 27. listopada,

in sicer zopet ob tisti uri med večernim premišljevanjem. Vendar pa je bil znaten razloček v tem, da preblažena Devica ni postala pri podobi svetega Jožefa, ampak je šla mimo nje in se ustavila nad ta bernakeljnom, le malo bolj zadi, prav na mestu, kjer se nahaja sedaj njen kip.

Kakor meni sestra, videti je bila preblažena Devica okolo štirideset let stara. Prikazen je obkrožal od rok navzgor napis z zlatimi črkami: „O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki pribežimo k Tebi.“ In nad njo je bila zopet zadnja stran svetinje, namreč **M** s križem, in spodaj presveti srci Jezusa in Marije.

Zopet je dobila sestra Labouré ukaz, da naj dá kovati svetinjo po tem vzorcu. To poročilo je končala z besedami:

„Da bi popisala, kar sem zvedela v tem trenutku, ko je preblažena Devica darovala Gospodu Bogu zemeljsko oblo, mi je celoma nemogoče, istotako tudi, kaj sem čutila, ko sem jo gledala! Zopet sem slišala v srcu glas: „Ti žarki so podoba milostij, katere preblažena Devica pridobi onim, ki jih prosijo.“ Nato sestra čisto proti svoji navadi naenkrat vsklikne veselja, ko se spomni častij,

katere se bodo izkazovale Mariji, Brezmadežni. „O kako lepo,“ tako je rekla, „kako lepo bo slišati, če se glasi: Marija je kraljica vsega sveta. In vsi otroci bodo ponavljali: Ona je kraljica vsakega posameznika.“

Ko je sestra Labouré pripovedovala gospodu Aladelu o tej novi prikazni, jo je vprašal, ali ni tudi na zadnji strani svetinje videla napisa, kakor krog brezmadežnega spočetja. Odgovorila je, da ničesar ni zagledala. „Dobro torej,“ je rekel duhovnik, „vprašajte preblaženo Devico, kaj naj se tja postavi.“

Mlada sestra je ubogala. Ko je dolgo molila, zdelo se ji je enkrat v premišljevanju, da čuje glas, ki ji pravi: „**M** in obe srci povedó dosti.“

V nobenem teh poročil se ne govori o kači, in vendar se je vpodabljala na vseh podobah prikazni. Zgodilo se je to bržkone vsled prvih ustmenih popisov sestre Labouré. Da, mogli smo se o tem za trdno prepričati na sledeči način:

Zadnje leto svojega življenja, ko je petinštirideset let molčala, in ko gospod Aladel ni več bival na zemlji, je čutila sestra potrebo, da sporoči sveti zaklad, ki ga je prejela od preblažene

Device, kteremu svojih predstojnikov, ki bi ga dobro uporabil, da bi se oživila hvaležnost in češčenje do Marije. Ko je to storila, čutila se je v srcu olajšano; mirno je mogla potem umreti.

Predstojnica, kateri je sestra Labouré tudi zaupala svojo skrivnost, je hotela spolniti srčno željo svoje častitljive sestre in dati napraviti kip brezmadežne Device z zemeljskim oblom. Vprašala jo je torej, ali naj se vpodobi tudi kača pod nogami Marijinimi. „Da, odgovorila je sestra, „videla sem takrat kačo; bila je zelenkasta, z rumenimi lisami.“ Tudi je opomnila, da mora iznad zemeljskega obla v rokah preblazene Device moleti križec, da njen obraz ne sme biti niti premladosten, niti prevesel, marveč kaže naj nekako resnobo, s katero se družijo zajedno tudi nekak izraz otožnosti; ta resnoba obraza je zginila še le med prizorom, ko je njen obraz zažarel v luči svete ljubezni, posebno, ko je molila.

Poskus se je v obče prav dobro posrečil, vendar pa umetnost ni mogla nikakor dostojno izraziti barve obleke, nebeške jasnosti obraza. In dasiravno je rekla sestra, da je popolnoma zado-

voljna, je bilo vendar jasno spoznati iz njenega izraza in glasú, kako slabo more človeška roka navzlic vsemu prizadevanju izraziti nebeške reči.

Neki čisto posebni narisek kaže, da je gospod Aladel že petintrideset let poprej istotako poskušal, da bi vpodobil prikazen. To je mala podoba, ki predstavlja brezmadežno Devico z zemeljskim oblom v rokah itd., prav na ta način, kakor je pripovedovala sestra Katarina Labouré. Opombe, ki jih je zabeležil gospod Aladel, so se skrbno shranile. Ujemajo se popolnoma s poročili sestre Katarine, ako izvzamemo modro barvo plašča. Gospod Aladel pa je bil s tem prvim poskusom le malo zadovoljen, ker je na njem bila celotna prikazen le nejasno razvidna, in je njen posebni znak bil le slabo izražen. Zato se je rajši držal podobe, ktera je sedaj splošno znana.

Sme se pa tudi v resnici trditi, da nič ne dosega milobe in ljubeznivosti, ki je izražena v oni podobi preblazene Device: kako polna dobrote poveša svoje oči in spušča dol svoje milosti polne roke, enako materi, ki vabi svojega otroka, naj ji zleti v naročje, ali

ki celo sili otroka po grehu zgubljenega, naj se uda in izroči njenemu milostljivemu posredovanju.

Čudovito razširjanje svetinje.

O izvenrednih milostih, ki so se zadobile po svetinji in ki so ji pridobile ime: „Čudodelna svetinja“.

Sestra Labouré je čutila v sebi mogočno silo, ki jo je naganjala, da dá kovati svetinjo, kakor je zahtevala sveta Mati Božja na čast svojega brezmadežnega Spočetja. Vendar pa jej je njen modri dušni voditelj sprva delal velike zapreke. In sestra je morala mnogo trpeti, ko so ravnali ž njo kot z vedeževalko. Še le čez dve leti, l. 1832., se je odločil gospod Aladel, da je dal kovati svetinjo, ko se je poprej posvetoval z razsodnimi osebami in ko je dobil izrečno pooblastilo prevzvišenega gospoda nadškofa Pariškega, Monsgr. de Quélen (izgov. Kelán).

Primerno prikazni se je vpodobila svetinja na naslednji način: Na eni strani podoba svete Matere Božje, ki stoji s svojo deviško nogo kači na glavi; iz njenih razprostrtih rok padajo svetli žarki na zemeljsko oblo, na katerem stoji, in okrog se čita napis: „O Marija, brez-

madeža spočeta, prosi za nas, ki pribеžimo k Tebi.“ Na zadnji strani se vidi črka M, iznad katere moli križ, spodaj dve srci, eno ovito s trnjevo krono, drugo prebodeno z mečem, in vse obkroža dvanajstero zvezdic.

Ni trajalo dolgo, pa so se vršili dogodki, ki so jasno pokazali, da ukaz, ki ga je prejela sestra Labouré, izvira od Boga. Komaj je namreč prišla nova svetinja v javnost, že jo je hotelo neštivilno krščansko mislečih ljudi nositi kot Mariji prijeten dokaz svojega češčenja do nje. Najprej se je v tem odlikovala Francoska. Ko so pa potem škofje potrdili to pobožnost, se je množilo po celem svetu od dne do dne češčenje in zaupanje do preblazene Device, katera se je ponižala, da je delala po tej svetinji očitne čudeže, ne samo v pomoč telesnih slabostij, ampak tudi v ozdravljenje duševnih poškodovanj. Tako se izraža sv. Cerkev v četrtem berilu oficija za praznik, ki ga je pred kratkim vstanovila na čast prikazni brezmadežne Device od svete svetinje, katera se imenuje čudodelna svetinja.

„Med vsemi temi znamenitimi dogodki,“ tako stoji v peti lekciji istega

oficija, „je treba pred vsem omeniti dogodka z Alfonzom Ratisbonne, ki se je vršil 20. prosinca l. 1842 in katerega potrjuje verodostojno spričevalo cerkveno.“

„Narodil se je Alfons v Strasburgu od starišev izraelskega rodú. Na svojem potovanju v jutrove dežele se je mudil nekaj časa v Rimu. Tukaj se je sprijaznil z odličnim plemenitnikom, kateri je bil prestopil od krive vere k veri katoliški. Prav pomiloval je ta usodo svojega nesrečnega prijatelja in je zato vse poskusil, da bi ga tudi privedel k pravi veri. Ali vse njegove besede so bile brez uspeha, in ni dosegel družega, nego da je mladi Izraelit začel nositi na vratu sveto svetinjo Matere Božje. Med tem pa se je veliko molilo za njega k brezmadežni Devici, in Marija ni pustila dolgo čakati na pomoč.“

„Enkrat je Alfons kakor slučajno stopil v cerkev San Andrea delle Fratte v nekem z gozdi obraščenem delu mesta. Bilo je okrog poldne. Tu se mu zdi nenkrat, kakor da je otemnela cela hiša Božja, le kapelica svetega nadangelja Mihaela ne, in iz te je prihajala svetla luč. In glej, prikaže se mu preblazena Devica Marija v vsi svoji ljubeznivosti,

na ta način, kakor je vpodobljena na svetinji.“

„Ta nebeški prizor povzroči popolno izpremenjenje v mišljenju Ratisbonovem, v potokih mu lijo solze; on spozna zmoto židovstva; katoliška vera, katera mu je do takrat mrzela, zdi se mu sedaj kot edino prava, in iz najtrdnjšeega prepričanja prestopi k njej. Ko se je bil dal podučiti v krščanskih verskih resnicah, bil je že za nekaj dni prerojen v sveti krstni vodi na splošno veselje rimskih prebivalcev.

Razvoj pobožnosti 'do brezmadežnega Spočetja.

Ko se je preblažena Devica prikazala Katarini Labouré, je bil pri tem njen glavni namen, da bi se brezmadežno Spočetje vedno bolj razvijalo in širilo med verniki; in v ta namen naj bi služila čudodelna svetinja kot sredstvo. Vpliv te svetinje je kazal tako nagel in očitviden vspeh, da je promotor, katerega je monsr. de Quélen izvolil za cerkveno preiskavo svetinje, tej pripisoval živahno vspodbudo, da so se srca nagibala k češčenju brezmadežne Device. In ta raz-

cvet je vedno bolj naraščal in se širil
čez vse dele svetá.

Proti koncu leta 1836 je ustanovil
prečastiti gospod Dufriche-Desgenettes
(izgov. Dūfríř-Dežnét), župnik pri cerkvi
Naše ljube Gospé od zmage, v Parizu v
svoji župniji slavno nadbratovščino naj-
svetejšega in brezmadežnega Srca Ma-
rijinega. Za časa prikazovanj preblažene
Device mu je bila naložena skrb za
cerkev sv. Frančiška Ksaverija. K du-
hovnim naselbinam njegove župnije je
spadala tudi materinska hiša usmiljenih
sester. On je bil izmed najgorečnejših
razširjevalcev čudodelne svetinje. Da, on
je celo želel, da bi toliko odlikovana ka-
pela postala javna božja pot. Ker se mu
pa to ni posrečilo, ga je izvolila previd-
nost Božja za sredstvo, da je to nado-
mestil na drugačen način. In če je potem
našel usmiljene sestre v cerkvi Naše ljube
Gospé od zmage, klečeče pred oltarjem
presvetega Srca Marijinega, jim je rekel
včasi: „Moje častite sestre, vidim vas
prav rad v svoji dragi mi cerkvi. Ali ve-
deti morate, da je vaša kapela pravi kraj
milosti. Vas je obiskala preblažena De-
vica, pri vas se je razodela.“

Ko se je bila brezmadežna Devica prvikrat prikazala sestri Labouré 19. mal. srpana 1830., je napovedala bridkosti, ki preté Francoski. In šestnajst let pozneje se je prikazala ta Mati usmiljenja dvema pastirčkoma na gori pri La Sallette in je še krepkejše ponovila iste opomine, ki jih je že dala ponižni usmiljeni sestri. Ta dogodek je bil povod k še večjemu razširjanju pobožnosti do Marije in je dal kristijanom še boljše spoznati resno dolžnost molitve in pokore.

Leta 1830. je sestra Labouré neki dan sporočila svojemu spovedniku to-le: „Preblažena Devica hoče, da ustanovite društvo, kateremu bodete predstojnik; društvo otrók namreč. In preblažena Devica bo njim, kakor tudi vam podelila mnogo milostij. Podeljeni bodo odpustki in majnikova pobožnost z veliko svečanostjo. Marija ima dopadajenje nad temi slovesnostmi in bo delila v obilni meri svoje milosti.“ — To prerokovanje se je spoznalo leta 1847. Ko je bil prečastiti gospod Etienne, generalni superior misijonarjev in usmiljenih sester, potoval v Rim, je dosegel od sv. Očeta papeža za sebe in svoje naslednike pooblastilo, da ustanovi v zavodih usmiljenih sester po-

božno društvo. To naj bi bilo pod varstvom brezmadežne Device Marije in naj bi se obdarilo z istimi odpustki, ki so podeljeni gojencem jezuitov Marijine kongregacije, ustanovljene v Rimu. Blagoslovil je to društvo papež Pij IX., in razširjalo se je čudovito hitro po vseh krajih svetá.

Potem se je še razglasila verska resnica o brezmadežnem Spočetju; v to sverho je že služila čudodelna svetinja kot priprava: Istotako je pozneje to potrdila prikazen brezmadežne Device v Lurški jami.

Ali ko se je čudodelna svetinja razširjevala po celem svetu in delala povsod čudeže, ko se je češčenje Device razcvitalo v nenavadni meri, je živela sestra Labouré čisto skrita v hiši zavoda svojega, in vsled čudežne njene ponižnosti ni do njene smrti nobena njenih sester zvedela skrivnosti, katero je čuvala tako skrbno.

Smrt sestre Katarine Labouré.

Sestra Labouré je bila preoblečena meseca prosinca l. 1831., dobila ime sestra Katarina in bila poslana v bolnišnico

enghiensko (beri: angijensko), v predmestju Saint-Antoine (beri: sêntantoán) v Parizu.

Najprej je bila nastavljena v kuhinji, potem pri perilu, pozneje pa je imela službo v oddelku za starčke. Tu je ostala blizu štirideset let. Zraven tega je še skrbela za kuretnino. Ljubila je ta nizka dela, in zdelo se ji je, kakor da se nič ne dá primerjati s srečo, biti v službi revnih udov Jezusa Kristusa.

Sama je bila zelo pobožna, krog sebe je imela sestre, ki so bile videti še bolj pobožne, in ničesar se ni dalo opaziti, kar bi jo razločevalo od družih. Le ena reč je vzbujala na njej pozornost, namreč velika važnost, katero je stavila na molitev rožnega venca.

Tako je preživela celih šestinštirideset let v bolnišnici enghienski.

Ko se je bilo začelo leto 1876., govorila je sestra Katarina večkrat o svoji smrti. Ni minil praznik, da bi ne bila rekla: „Ta praznik sem doživela zadnji-krat.“ In če ji niso verovali, je trdila še bolj določno, da leta 1877. ne bode več dočakala. Zadnji mesec svojega življenja je morala v postelji ležati in pretrgati

delovanje, ki je je izvrševala že toliko let sem.

Nekaj dni pred svojo smrtjo je rekla svoji sosestri: „Šla bom v Reuilly“ (izgov.: rejjs). Tako se namreč imenuje hiša Božje previdnosti; le velik vrt jo loči od zavoda enghienskega. „Kako,“ odgovori sosestra, „v Reuilly? Pa za to ne bodete imeli dosti močij, in vrhu tega ljubite tako svoj Enghien, ki ga niste nikdar zapustili!“ — „Jaz Vam pa povem, da pridem v Reuilly.“ — „Da, zakaj neki?“ — „Oj, prav za to se pa gre,“ odvrne sestra Katarina s tako odločnim in skrivnostnim glasom, da je bila njena sosestra vsa zbegana. Kmalu na to je začela znova: „K mojemu pogrebu ne bo treba nikakega mrliškega voza.“ — „O, kaj Vam pride na misel!“ odgovori sosestra. — „Ne bo treba nobenega mrliškega voza,“ ponovi bolnica važno. — „Kako pa bodo potem naredili?“ — „Pokopali me bodo v kapelici.“ Te besede so zelo segle sosestri v srcé, in videla je pozneje, da se je natanko tako dogodilo vse, kar je bila napovedala sestra Katarina.

Dne 31. grudna je zgubila po dnevu večkrat zavest. Sklepali so, da bo kmalu

umrla. Ponudili so ji še zadnja tolažila svete vere, kar je sprejela prav hvaležno.

Z nepopisnim veseljem in velikim mirom je prejela svete zakramente umirajočih. Potem so molili na njeno prošnjo litanije brezmadežnega Spočetja. Večkrat je ponavljala besede: „Ti strah hudih duhov, prosi za nas!“ In presrčno nežno je vskliknila: „O moja družba! . . . Moja ljuba materinska hiša!“ Neka starejša sestra ji reče z žalostnim glasom: „Sestra Katarina, Vi nas bodete torej zapustili, ne da bi mi povedali kako besedo o preblaženi Devici?“ Tu se umirajoča nagne čisto blizu k njej in ji pravi precej počasi na uho: „Jaz ne smem govoriti, gospod Chevalièr (beri: Švaljé) ima to na skrbi.“

V resnici je bil tudi prečast. gospod Chevalièr, prvi asistent kongregacije misijonske in glavni ravnatelj usmiljenih sester, malo časa pred smrtjo sestre Labouré postal hranitelj njenih skrivnostij.

Proti štirim popoldne se je zopet slabost lotila umirajoče. Vse sestre hiše so se zbrale okrog nje. Vendar še ni prišel njen zadnji trenutek. Okoli sedmih zvečer se je zdelo, da je zopet zadremala, in brez najmanjšega smrtnega boja, brez

najslabšega znamenja bolečine se je njena duša ločila od telesa, da bi gledala Jezusa in Njegovo brezmadežno Mater v nebesih.

Praznik prikazni brezmadežne Device Marije od čudodelne svetinje.

Na prošnjo preč. gospoda Antona Fiat, glavnega superijorja kongregacije misijona in usmiljenih sester, so dovolili Nj. svetost, papež, izvenredno milost.

„Spodobilo se je,“ — tako pravi sv. Cerkev v oficiju brezmadežne Device od čudodelne svetinje, — „prav spodobilo se je, da se ni pozabila tako materinska nežnosrčnost Marijina, ki se je javljala po čudežni svetinji s toliko močjo in darežljivostjo; zajedno naj bi se tudi iznova povzdignila pobožnost krščanskih ljudstev do brezmadežnega Spočetja. In da se ta namen doseže, hotela je apostolska stolica, da se — kakor se je to že prej godilo z ozirom na rožni venec in škapulir od gore Karmelske, — tudi sedaj vsako leto obhaja poseben praznik v spomin prikazni presvete Matere Božje in njene svetinje.

„Ko je torej sveta kongregacija za obrede celo vrsto sem spadajočih dogodkov preiskala kar najbolj skrbno in o njih izrekla povoljno sodbo, so dovolili sv. oče Leon XIII. oficij in mašo prikazni preblažene in brezmadežne Device kongregaciji misijonarjev svetega Vincencija Pavljanskega, katera se je vedno zvesto držala sporočil svojega svetega ustanovnika oziroma spoznavanja in češčenja brezmadežnega Spočetja Marijinega. Enaka milost se podeli vsem škofom in duhovnim bratovščinam, ki je prosijo.“

Vsled odloka z dne 23. mal. srpana l. 1894. obhajajo udje misijonske bratovščine ta slovesni praznik z oficijem in mašo kot *Festum duplex secundae classis*, in kot *F. duplex maius* obhajajo ga one škofije in duhovne družbe, katerih škofje ali predstojniki to prosijo. Razven tega dovoljuje odlok svete kongregacije za obrede z dne 7. kimovca l. 1894. še vsakemu posameznemu duhovniku, da bere *Missa propria* tega praznika v vsaki kapeli usmiljenih sester.

Sporočila dvojne družbe svetega Vincencija Pavljanskega, katere omenja

oficij praznika, kažejo v resnici znak otroške ljubezni do preblazene in brezmadežne Device. In ko je msgr. de Quélen l. 1836. začel preiskavati o početku čudodelne svetinje, se je vprašal promotor, zakaj je Bog izvolil usmiljene sestre, da jim je izročil tolike milosti.

Vzrok te prednosti se da razlagati, kakor meni, iz dveh običajev, ki ju imajo usmiljene sestre, odkar je nastala njih družba. Prvi je dejanje darovanja, s katerim se posvetijo preblazeni Devici vsako leto na praznik njenega brezmadežnega Spočetja; in drugi ta, da vsako skrivnost rožnega venca sklenejo z naslednjo izpovedjo, da verujejo na to skrivnost: „O preblážena Devica, verujem in spoznavam Tvoje sveto in neomadeževano, čisto in brezmadežno Spočetje. O prečista Devica! Po Tvoji deviški čistosti, Tvojem brezmadežnem spočetju, po Tvoji slavni časti kot Materi Božji, izprosi od svojega ljubega Sina ponižnost, ljubezen, veliko čistost srca, telesa in duha, sveto stanovitnost v mojem ljubem poklicu, dar molitve, pobožno življenje in srečno smrt!“

Odpustki.

Popolni odpustek, ki se more nakloniti tudi vernim dušam v vicah, vsem vernikom, kateri se skesano spo-vejo, pobožno prejmejo sveto obhajilo, nato obišejo kako cerkev ali oratorij misijonarjev ali usmiljenih sester iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega, v kateri koli deželi, in sicer na dan praznika prikazni brezmadežne Device od čudodelne svetinje, namreč, dne 27. listopada vsakega leta, od prvih večernic (dne 26. list.) do solčnega zahoda na ta praznik, ako zraven molijo v namen najvišjega glavarja sv. Cerkve.

(Breve z dne 24. vel. srpana l. 1894.)

Nepopolni odpustek 100 dni enkrat na dan za vzdihljeje: „O Marija, brezmadeža spočeta, prosi za nas, ki pribežimo k Tebi.“

Leon XIII., dne 15. marca l. 1884.

Molitev sv. Cerkve.

Gospod Jezus Kristus, ki si hotel preblaženo, od prvega trenutka brezmadežno Devico Marijo proslaviti po neštivilnih čudežih, daj, da neprestano jo proseči za njeno obrambo dosežemo večno veselje. Kateri kot pravi Bog živiš in kraljuješ z Bogom Očetom, v edinosti svetega Duha, od vekomaj do vekomaj. Amen.

*Potrdilo knezoškofijstvo ljubljansko, z odlokom
z dné 14. marca 1895 št. 773.*

Založila kongregacija misijonarjev sv. Vincencija
Pavljanskega v Ljubljani.

Tisk J. Blasnikovih naslednikov v Ljubljani.

